

лийски за опасноститѣ и приключенията му. Той прѣживѣваше самъ всичкитѣ трѣвоги, страдания, горчиви разочарования и срамътъ за подлитѣ проявления въ народа, които послѣдватъ кораблекрушението на всѣка революция. Той съ братско участие размишляваше сега за сждбата на Муратлийски.

Муратлийски млъкнѣ. Рѣката шумѣше подѣ краката имъ. На около бѣше пусто и тихо. Огрѣнитѣ скали отсрѣща нѣмѣяхъ. Само по върхътъ имъ нощниятъ вѣтрець люлъяше самораслитѣ люлики и други низки дръвчета.

XVI.

Гробътъ говори.

Сутрѣнѣта Огняновъ се опѣти къмъ града. Той изминѣ балканското гърло и излѣзе при мѣнастиря. На поляната прѣдъ мѣнастиря, подѣ голѣмитѣ орѣхи, се разождаше игуменътъ, гологлавъ. Той се въсихищаваше отъ утрѣнната хубостъ на тия романтически мѣста и приемаше на голѣми глѣтки свѣжия жителенъ въздухъ на планината. Есенната природа имаше ново обаяние съ тия позлатени листовѣ на дърветата, съ тия пожълтѣли кадифяни гърбоѣ на балкана и съ тая сладостнонѣжна повѣхлжлостъ и меланхолия.

Огняновъ и игуменътъ се здрависахъ.

— Хубави мѣста, отче, каза Огняновъ, честити стевий, че можете да живѣете по-близо до природата и да се радвате спокойно на нейнитѣ божествени прѣлести. Ако нѣкога добиѣхъ охота да минѣ въ вашето звание, то ще е само отъ любовъ къмъ тая вѣчно хубава природа.

— Пази се, Огняновъ, отъ апостолъ да станешъ монахъ: ще слѣзешъ нѣколко стъпала по-низко. Стой си въ миръ. Па освѣнѣ това, азъ не бихъ те приелъ въ моя мѣнастирь; ти, какъвто си безбожникъ, ще изневѣришъ даже и отца Иеротея, каза шеговито игуменътъ.